U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **O. M.**, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem, se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2012, č. j. 49 Az 7/2012 – 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi, advokátovi, **se stanoví** ve výši 4800 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze shora označeným rozsudkem zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2011, č. j. OAM-341/LE-BE02-ZA09-2011, a rozhodl dále, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žalobcem uváděné skutečnosti vedoucí k jeho vstupu do řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu ani důvodům vážné újmy podle § 14a téhož zákona.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost a zároveň požádal o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. S ohledem na tento návrh Nejvyšší správní soud stěžovateli usnesením ze dne 9. 10. 2012, č. j. 4 Azs 28/2012 – 23, ustanovil pro řízení o kasační stížnosti zástupce JUDr. Ing. Jiřího Špeldu, advokáta.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem

podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností od 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotněprávní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kriterií.

Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany došlo k porušení jeho práv, když žalovaný správní orgán i krajský soud v předcházejícím řízení nezohlednily veškeré skutečnosti, které v průběhu řízení vyšly najevo. Stěžovatel upozornil na skutečnost, že v případě návratu do své vlasti bude vystaven nebezpečí ohrožení na životě i zdraví. Žalovanému správnímu orgánu i krajskému soudu dále vytkl, že se jej blíže nedotazovaly na důvody jeho obav z případného návratu do vlasti. Vytkl jim rovněž pochybení spočívající v tom, že se nezabývaly výkonem státní moci v zemi původu stěžovatele, postupem státních orgánů v případě zbavení osobní svobody, podmínkami ve vězení a ochotou a schopností ukrajinských státních orgánů poskytnout občanům pomoc. Podle stěžovatele tak nebyly opatřeny veškeré podklady pro rozhodování ve věci a žalovaný a následně krajský soud, nemohl dostát své povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí. Odůvodnění závěru žalovaného ohledně neudělení tzv. humanitárního azylu označil stěžovatel za zcela nedostatečné. V této souvislosti stěžovatel upozornil na skutečnost, že krajský soud se přezkumem jeho žádosti ohledně této formy azylu nezabýval. Stejně tak se nezabýval přezkumem směrem k formám azylu vyplývajícím z § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu. Takovýto postup krajského soudu stěžovatel označil za nezákonný, neboť krajský soud v tomto směru vůbec rozhodnutí žalovaného nehodnotil a nepřezkoumával a rozhodnutí krajského soudu tak ani neobsahuje žádné úvahy ve vztahu k těmto formám azylu, přestože z rozhodnutí žalovaného částečně vyplývají. Krajský soud se omezil pouze na přezkum směrem k § 12 a § 14a zákona o azylu, což stěžovatel považuje za nesprávné, neboť z rozhodnutí krajského soudu tak nelze učinit závěr o správnosti rozhodnutí žalovaného ke všem formám mezinárodní ochrany, které je žalovaný povinen hodnotit i ve zrychleném řízení. Uvedený postup stěžovatel označil za zásadní pochybení na straně krajského soudu, a to především s ohledem na skutečnost, že na podkladě napadeného rozsudku nelze s jistotou konstatovat, zda je návrat stěžovatele do vlasti bezpečný. Stěžovatel krajskému soudu rovněž vytkl, že v odůvodnění rozsudku uvedl, že žalovaný vydal své rozhodnutí na základě zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 8. 4. 2011, přestože z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že tato zpráva nebyla žalovaným použita, což žalovaný výslovně uvádí v odůvodnění svého rozhodnutí. Stěžovatel dále namítal, že žalovaný správní orgán ani krajský soud se nezabývaly

rodinnými poměry stěžovatele, v důsledku čehož nemohlo dojít k řádnému posouzení a hodnocení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k § 13 a § 14b zákona o azylu. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2012, č. j. 49 Az 7/2012 – 29, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že žalobní námitka stěžovatele ve vztahu k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a § 16 zákona o azylu byla formulována ve zcela obecné rovině a proto se jí nemohl blíže zabývat. K vypořádání tak zůstala pouze námitka vnitřní rozpornosti rozhodnutí a vadného procesního postupu, který byl stěžovatelem spatřován v tom, že žalovaný nelogicky ve zrychleném řízení poměřoval situaci stěžovatele hledisky uvedenými v § 12 a § 14a zákona o azylu. Po prozkoumání správního spisu a napadeného rozhodnutí žalovaného však krajský soud dospěl k závěru, že skutková zjištění plně odpovídají spisovému materiálu a byla žalovaným řádně zhodnocena. Krajský soud shledal, že rozhodnutí žalovaného netrpí vnitřními rozpory ani nedostatky odůvodnění. Krajský soud dále poukázal na znění ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a závěry uvedené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107.

Z ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu podle krajského soudu plyne, že předpokladem jeho aplikace je zjištění, zda žadatelem o udělení mezinárodní ochrany uváděné skutečnosti mohou alespoň potenciálně představovat některý z důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Správní orgán se proto musí ve svém rozhodnutí vyjádřit, má-li být jeho rozhodnutí přezkoumatelné, zda žadatelem uváděné okolnosti mohou být podřaditelné mj. pod hypotézu stanovenou v § 12 či § 14a zákona o azylu. Na rozdíl od představy stěžovatele se tedy správní orgán musí v odůvodnění svého rozhodnutí vždy vyjádřit ke vztahu uváděných skutečností a jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany a nejedná se tak o žádný vnitřní rozpor rozhodnutí. Teprve v případě, kdy by nebylo možné bez dalšího relevanci tvrzených skutečností odmítnout a bylo by nutné se blíže konkrétními okolnostmi zabývat a vést k nim dokazování, znamenalo by to povinnost správního orgánu postupovat v běžném a nikoli zrychleném řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Taková potřeba však v posuzované věci nevyvstala a procesní postup žalovaného byl tudíž správný. Uvedené platí podle krajského soudu také pro vlastní vedení dokazování zprávami o aktuální situaci na Ukrajině. Ze zásady non refoulement totiž plyne povinnost správního orgánu zhodnotit existenci určitých rizik plynoucích pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany z jeho nuceného návratu do země původu i bez toho, že by je tvrdil. Za tím účelem si proto musí správní orgán obstarat potřebné informace a proto bylo i v tomto případě prováděno dokazování zprávami o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, aby si správní orgán mohl učinit závěr, že zákaz non refoulement se na stěžovatele nevztahuje. Tento procesní postup tedy neodporuje logice zrychleného řízení.

S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavřel, že žalovaný neporušil stěžovatelem namítaná ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, nepochybil ve svých úvahách a závěrech, a to ani v aplikaci ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné byly splněny zákonem stanovené podmínky.

Námitky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za nepřijatelné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i krajského soudu, kde se oba tyto orgány s relevantními skutečnostmi vypořádaly.

Stěžovatel do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že důvodem jeho odjezdu z vlasti byla snaha vydělat finanční prostředky pro rodinu a splnění povinnosti uhradit částku 4000 hriven, která mu byla uložena soudním rozhodnutím. Zmínil, že o mezinárodní ochranu v České republice žádá proto, aby zde mohl ještě nějakou dobu zůstat a vydělat si potřebné peníze na zaplacení povinnosti uložené mu ukrajinským soudem. Stěžovatel rovněž uvedl, že ve vlasti neměl žádné problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií, ani kvůli své rase, národnosti, pohlaví či náboženskému přesvědčení.

Z uvedeného je tak podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že ekonomické problémy představovaly pro stěžovatele rozhodující impuls k vycestování ze země původu.

K ekonomickým problémům žadatelů o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již mnohokrát vyjádřil, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 – 64, v němž vyslovil, že „*obtíže žadatele o azyl, spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, nelze bez přistoupení dalších zvláštního zřetele hodných okolností vnímat jinak než jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.*“ Také je možno odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 – 43, dle kterého „*v žádosti o udělení azylu opakovaně uváděné ekonomické důvody (nedostatek finančních prostředků, nemožnost sehnat práci) a skutečnost, že politický režim v jeho domovském státě neumožnil žadateli jeho politický rozvoj, nezakládají samy o sobě odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.*“

Ke stěžovatelem vyjádřené obavě, že v případě návratu do své vlasti bude vystaven nebezpečí ohrožení na životě i zdraví Nejvyšší správní soud uvádí, že z výpovědi stěžovatele ve správním řízení, ani z obsahu spisu, nevyplývá žádná skutečnost, která by jej mohla na životě či zdraví ohrožovat. Z výpovědi stěžovatele je zřejmé, že potíže stěžovatele jsou čistě ekonomického charakteru (dosud nesplacená povinnost uložená mu soudním rozsudkem) a nepředstavují tak, jak vyplývá z výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu, důvod pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

K námitce, v níž stěžovatel žalovanému správnímu orgánu i krajskému soudu vytkl, že se jej blíže nedotazovaly na důvody jeho obav z případného návratu do vlasti, Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudky ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57 a ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 - 58 (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), v nichž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen prokazovat své pronásledování pouze svou vlastní věrohodnou výpovědí a naopak správní orgán musí v pochybnostech shromáždit všechny dostupné důkazy, které jsou způsobilé věrohodnost výpovědi žadatele vyvrátit či zpochybnit. Z uvedené judikatury je tedy patrné, že velký význam v azylovém řízení má obsah a věrohodnost výpovědi žadatele o azyl. Výpověď žadatele je základním

východiskem, od něhož se azylové řízení odvíjí a je tudíž nutné přikládat ve všech jeho fázích žadatelovým výpovědím zásadní význam (viz např. rozsudek ze dne 19. 8. 2008, č. j. 2 Azs 102/2007 - 84).

K obsahu tvrzení žadatele o azyl se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, podle kterého „*... není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědí žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují*“. V posuzované věci přitom stěžovatelova výpověď byla konzistentní a držela se jedné dějové linie, kterou představují jeho shora popsané ekonomické problémy v zemi původu. Žalovaný stěžovateli poskytl možnost uvést veškeré důvody relevantní z hlediska možného udělení některé z forem mezinárodní ochrany a před vydáním rozhodnutí mu umožnil se seznámit s veškerými podklady. Nejvyšší správní soud tak má za to, že zde nebyl dán žádný důvod se stěžovatele blíže dotazovat na důvody jeho obav z návratu do vlasti, jak se toho stěžovatel domáhá v kasační stížnosti. Žalovaný tedy v žádném případě nepochybil, pokud vycházel z výpovědi stěžovatele, tak jak je zachycena v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Obecné námitky stěžovatele týkající se nedostatečného soudního přezkumu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu bez upřesnění konkrétních pochybení jak soudu, tak správního orgánu, byly již předmětem množství rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, podle kterého, *za situace, kdy námitky učiněné v kasační stížnosti zůstávají v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise,* www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, www.nssoud.cz, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *nezjistil, že by k některým námitkám či podkladům stěžovatelkou předložených nebylo přihlédnuto a nebyly označeny žádné konkrétní údaje či skutečnosti, které měly být při přezkoumání krajským soudem pominuty.* Stejně je tomu i v projednávané věci, kdy námitky stěžovatele zůstaly pouze v rovině obecné, aniž by stěžovatel konkrétně uvedl, v čem nedostatečnost přezkumu správního orgánu spočívala.

V případě námitky, v níž stěžovatel odůvodnění závěru žalovaného ohledně neudělení tzv. humanitárního azylu označil za nedostatečné, Nejvyšší správní soud v prvé řadě odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, v němž se Nejvyšší správní soud vyjádřil k samotnému smyslu humanitárního azylu, když konstatoval, že „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle,*

vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

Nejvyšší správní soud dále připomíná judikaturu týkající se přezkoumávání rozhodnutí o humanitárním azylu, kdy Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003 vyslovil, že: „*Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.*“ V případě přezkoumání rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu tedy soud ve správním soudnictví není oprávněn nahrazovat správní uvážení správního orgánu rozhodujícího o azylu svou úvahou a zkoumá pouze, zda je rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu přezkoumatelně odůvodněno.

V projednávané věci rozhodnutí žalovaného úvahu o důvodech neudělení humanitárního azylu na str. 4 obsahuje. Žalovaný sice velice stručným, nicméně stále dostatečně přezkoumatelným a tedy nikoli nedostatečným způsobem vysvětlil, že z výpovědi stěžovatele v průběhu správního řízení nebyl zjištěn žádný důvod hodný zvláštní zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Za stručné, nicméně stále dostatečné a přezkoumatelné, považuje Nejvyšší správní soud rovněž závěry žalovaného ve vztahu k možnému udělení azylu stěžovateli za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu a doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Důvodná proto není ani námitka stěžovatele, že se žalovaný nezabýval rodinnými poměry stěžovatele, v důsledku čehož nebyla řádně posouzena jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k § 13 a § 14b zákona o azylu.

Pokud jde o rozhodnutí krajského soudu, lze připustit, že se v něm krajský soud skutečně nevyjádřil ke správnosti závěrů žalovaného ohledně neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, jak na to stěžovatel poukazoval v kasační stížnosti. Tato skutečnost však nepředstavuje pochybení na straně krajského soudu, neboť stěžovatel v žalobě ve vztahu k možnosti udělení humanitárního azylu ničeho nenamítal a správnost závěrů žalovaného v tomto směru nezpochybňoval.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že z rozsudku krajského soudu nelze učinit závěr o správnosti rozhodnutí žalovaného ke všem formám mezinárodní ochrany, které je žalovaný povinen hodnotit i ve zrychleném řízení. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani této námitce stěžovatele, v prvé řadě proto, že tato námitka nebyla vůbec vznesena v žalobě a krajský soud se jí proto ani zabývat nemohl. Z odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu je zřejmé, že krajský soud se zabýval správností postupu žalovaného při aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, kdy s ohledem na znění tohoto ustanovení (podle kterého *žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl*

být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a) a k žalobním námitkám stěžovatele přezkoumal rovněž závěry žalovaného, ke kterým dospěl při hodnocení, zda byly splněny podmínky pro aplikaci § 12 a § 14a zákona o azylu, přičemž shledal, že postup žalovaného byl správný. Tento postup je plně v souladu s dispoziční zásadou, na které je správní soudnictví založeno. Podstatné je, že krajský soud se vypořádal se všemi námitkami stěžovatele ve vztahu k aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a když zjistil, že stěžovatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona v případě návratu do země původu, žalobu právem jako nedůvodnou zamítl.

Ve vztahu k možnému udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu stěžovateli, žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že tento neuvedl žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno podřadit vážné újmě ve smyslu tohoto ustanovení zákona o azylu. Stěžovateli nebyl na Ukrajině uložen trest smrti ani mu vykonání tohoto trestu nehrozí, nebylo rovněž zjištěno, že by stěžovateli v případě návratu na Ukrajinu hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, stěžovatel ostatně žádné takové obavy v průběhu řízení neuvedl. Stěžovatel svoji vlast opustil proto, aby mohl v zahraničí pracovat. Podle zprávy zastupitelského úřadu České republiky v Kyjevě by stěžovatel při návratu do vlasti neměl čelit postihu za podání žádosti o mezinárodní ochranu, neboť Ukrajina je demokratická země a jejím občanům nehrozí diskriminace či pronásledování z důvodu jejich názorů, ani dlouhodobého pobytu v zahraničí. Možnost stěžovatelova bezproblémového návratu na Ukrajinu dokládá podle žalovaného jeho návštěva Zastupitelského úřadu Ukrajiny v ČR, kde mu byl bez potíží vydán náhradní cestovní doklad a skutečnost, že stěžovatel v létě roku 2011 reálně uvažoval o návratu do vlasti, který nerealizoval pouze proto, že mu byl náhradní cestovní doklad odcizen. Podle informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 13. 5. 2009, č. j. 106362/2009-LTPT neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti nehrozí žádné nebezpečí ze strany státních orgánů a nejsou vystaveni znevýhodňování či diskriminaci. Ukrajinským občanům nehrozí diskriminace či pronásledování z důvodu jejich názorů, ani z důvodu dlouhodobého pobytu v zahraničí. Ve stejném duchu hovoří i informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 29. 7. 2009, č. j. 111193/2009 – LTPT. Žalovaný dále uvedl, že z infobanky ČTK, jako i z otevřených informačních zdrojů je mu známo, že na území Ukrajiny neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, který by bylo možno pokládat ve vztahu ke stěžovateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Stěžovatel podle žalovaného neuvedl ani žádné skutečnosti, které by svědčily o ohrožení mezinárodních závazků České republiky vycestováním jeho osoby do vlasti.

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný se zabýval poměry na Ukrajině a situací stěžovatele po jeho návratu, přičemž vyšel z dostatečného počtu relevantních zpráv o zemi původu. Krajský soud závěry žalovaného aproboval. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodnými ani námitky stěžovatele, že krajský soud ani žalovaný správní orgán se nezabývaly výkonem státní moci v zemi původu stěžovatele a že nebyly opatřeny veškeré podklady pro rozhodování ve věci a žalovaný a následně krajský soud, nemohl dostát své povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí.

Důvodná není ani námitka stěžovatele, že na podkladě napadeného rozsudku nelze s jistotou konstatovat, zda je jeho návrat do vlasti bezpečný. Z kontextu odůvodnění

kasační stížností napadeného rozsudku je totiž zřejmé, že krajský soud považuje za správný postup žalovaného rovněž ve vztahu k doplňkové ochraně, byť tento svůj závěr zmínil pouze v souvislosti se zásadou non refoulement, která je neoddělitelně spjata s možným udělením mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany.

Naproti tomu je třeba přisvědčit námitce stěžovatele, že krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že žalovaný vydal své rozhodnutí na základě zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 8. 4. 2011, přestože z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že tato zpráva nebyla žalovaným použita, což žalovaný výslovně uvádí v odůvodnění svého rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však má za to, že toto pochybení krajského soudu představuje pouze nepřesnost ve výčtu podkladů o zemi původu stěžovatele, z nichž žalovaný vycházel, nemá proto žádný vliv na správnost závěrů krajského soudu a nepředstavuje tudíž ani vadu, pro kterou by bylo třeba kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušit.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi, advokátovi, který byl stěžovateli k jeho žádosti ustanoven pro řízení o kasační stížnosti usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2012, č. j. 4 Azs 28/2012 – 23, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti ze dne 11. 11. 2012) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedené úkony tak náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 2 x 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 4800 Kč. Zástupce stěžovatele soudu nedoložil, že je plátce daně z přidané hodnoty, a proto se jeho odměna o částku odpovídající této dani nezvyšuje. Zástupci stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 4 800 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu